

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 maja 2022 r.,
sprawy **A. C.**
o wydanie wyroku łącznego,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 24 maja 2021 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, a wchodzącymi w ich skład wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 24 maja 2021., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w B. po rozpoznaniu sprawy A. C. skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 listopada 2010 r., II K (...), za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., popełnione w dniu 15 lipca 2010 r., na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania

na okres 5 lat i orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na lat 8;

2. Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 lutego 2014 r., sygn. akt II K (...), za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione od nieustalonego dnia stycznia 2010 r. do 29 września 2013 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nas okres 3 lat. Postanowieniem z dnia 1 października 2014 r., II Ko (...), zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności. Karę tą skazany odbył od 3 listopada 2014 r. do 8 czerwca 2015 r.
3. Sądu Rejonowego w B. z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt II K [...], za przestępstwo z art. 207 § 12 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione od 8 czerwca 2015 r. do 23 lipca 2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, karę tą skazany odbył od 30 listopada 2015 r. do 12 marca 2016 r.;
4. Sądu Rejonowego w B. z dnia 8 maja 2017 r., sygn. akt II K (...), zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt II Ka (...), za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione od 12 marca 2016 r. do 18 sierpnia 2016 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbył od 25 lutego 2015 r. do 25 czerwca 2015 r.;
5. Sądu Rejonowego w B. z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt II K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 3 września 2020 r., sygn. akt II Ka (...), za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione od dnia 10 kwietnia 2019 r. do 22 sierpnia 2019 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od dnia 12 października 2020 r. do 8 kwietnia 2021 r.;
6. Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. akt II K (...) za przestępstwa:

1. z art. 207 § 1 i 1ak.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od 29 października 2019 r. do 21 lipca 2020 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
2. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione 2 maja 2020 r. i 11 czerwca 2020 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbył od 8 kwietnia 2021 r. do 12 września 2021 r,

na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymienionych w pkt 5 i 6a wymierzył skazanemu łączną karę 11 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie kar pozbawienia wolności wymierzonych w pkt 1, 2, 3, 4 i 6 b orzeczonych wymienionymi tam wyrokami.

Wyrok ten zaskarżył prokurator i zarzucił temu orzeczeniu obrazę przepisu prawa materialnego, skutkującą uznaniem, że zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu, a mianowicie art. 85 k.k., polegającą na wymierzeniu przez Sąd w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego A. C. wyrokami Sądu Rejonowego w B. z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt II K (...) oraz z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. akt II K (...) łącznej kary 11 miesięcy pozbawienia wolności, chociaż brak było podstaw do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym, jako że nie została spełniona przesłanka popełnienia przez skazanego dwóch lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw.

Apelacje prokuratora rozpoznał Sąd Okręgowy w T., który wyrokiem z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uchylił ustępy I, II, III, V i postępowanie o wydanie wyroku łącznego w tym zakresie na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa.

Ten wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył kasacją obrońca skazanego, który temu orzeczeniu (tylko) zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 85 § 1 d. k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 572 k.p.k. – poprzez stwierdzenie, że zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania, gdy w rzeczywistości w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego i wniośł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniośł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. To pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Sposób sformułowania zarzutów tej skargi, jak też ich uzasadnienie nakazują przypomnieć w tym miejscu podstawowe regulacje karnej ustawy procesowej, które określają funkcję kasacji, jej przedmiot i wyłącznie dopuszczalne podstawy. Ich bowiem nierespektowanie przez autora kasacji determinowało wprost taką ocenę tej kasacji.

Przede wszystkim wniesienie kasacji nie inicjuje kolejnej kontroli instancyjnej (nawet i wtedy, gdy – tak jak *in concreto* - doszło w postępowaniu odwoławczym do tak radykalnej zmiany orzeczenia Sądu I instancji), ani też powoduje powielenie tej już w sprawie przeprowadzonej. Przedmiotem zaskarżenia kasacji stron jest prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie (art. 519 k.p.k.), a jej funkcja sprowadza się w związku z tym do wyeliminowania z obrotu prawnego tylko takich orzeczeń, które z racji bardzo poważnych uchybień, którymi są dotknięte nie powinny być obecne w obrocie prawnym demokratycznego państwa. Stosownie do treści art. 523 § 1 k.p.k. – podstawą kasacji może być tylko, obok uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., „inne rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku”. Przy czym – zgodnie z art. 526 § 1 k.p.k. - to skarżący ma wykazać zaistnienie obu tych, kumulatywnie wszak wymaganych, cech zgłaszanych przez siebie w kasacji uchybień. Nie każde więc uchybienie prawu (o ile nie jest bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439

k.p.k.) przez sąd odwoławczy kwalifikuje się do uznania za skuteczną podstawę kasacji. Przede wszystkim musi być ono „rażące”, a więc jaskrawe, rzucające się wręcz w oczy, oczywiste, a przy tym takie, że mogło mieć wpływ – i to nie jakikolwiek - ale istotny na treść zaskarżonego wyroku. Bez wykazania możliwości aż takiego wpływu (konkretnymi, umocowanymi w realiach rozpoznawanej sprawy argumentami) nawet rażące uchybienie nie może skutkować uwzględnieniem kasacji.

Zestawienie tych ustawowych wymogów z treścią wniesionej przez obrońcę skazanego kasacji dowodzi, iż ta ich nie respektuje i to w wymiarze oczywistym. Przy czym o merytorycznej nietrafności niektórych stwierdzeń prezentowanych przez obrońcę skazanego w realiach niniejszej sprawy świadczy staranna analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku potwierdzająca brak podstaw do ich formułowania.

Przekonanie o tylko takiej ocenie wniesionej przez obrońcę skazanego kasacji jest następstwem uwzględnienia następujących okoliczności.

Po pierwsze, obrońca podniósł w kasacji dwa zarzuty, przy czym obydwa zostały tak zredagowane, iż czynią wręcz niemożliwym ich uwzględnienie – i w efekcie – uznanie zasadności tej kasacji. Obrońca bowiem w obydwu zarzutach podniósł (wyłącznie) „naruszenie przepisów” (prawa materialnego i procesowego). Nie wskazał zatem (nawet tylko formalnie), że były one „rażące”, ani też tego, iż „mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku”. Nie uczynił zatem (wbrew ciążącego na nim wspomnianego obowiązku) z tych przez siebie podniesionych „naruszeń prawa” takich zarzutów, które – w myśl przywołanego już przepisu art. 523 § 1 k.p.k. – dopiero pozwalałyby uznać je za zarzuty kasacyjne. Już to samo zaniechanie było wystarczające do uznania bezzasadności omawianej kasacji. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Trzy wyjątki przewidziane w przepisie art. 537 k.p.k. określającym tę regułę *in concreto* nie wystąpiły. Oznacza to, że obowiązkiem, ale i tylko wyłącznym uprawnieniem Sądu Najwyższego było rozpoznanie owych zarzutów kasacji jedynie w takiej formule prawnej w której je sformułowano. Znamienne jest również i to (niezależnie od takiego kształtu owych zarzutów), iż w uzasadnieniu skargi brak jest jakichkolwiek rozważań tak dotyczących „rażącego”, charakteru zgłaszanych w ten

sposób „naruszeń” prawa, jak i „istotności” ich możliwego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Wszelkie więc interpretacje rzeczywistych (w tym względnie) intencji skarżącego są - w świetle takiej treści skargi - pozbawione podstaw i to abstrahując nawet od tego, że rolą sądu kasacyjnego nie jest na pewno ich poszukiwanie i kreowanie w oparciu li tylko o przypuszczenia i rolę procesową skarżącego.

Po drugie, skarżący zarzuca Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 85 § 1 d.k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., przy czym z treści uzasadnienia kasacji wynika (drugi i trzeci akapit karty 3), że uważa, iż wobec skazanego powinien być zastosowany ten przepis w brzmieniu „przed nowelizacją ustawy Kodeks karny z dnia 19 czerwca 2020 r.”. Prezentując pogląd, że stosując tą regulację należało (tak jak to uczynił Sąd I instancji, ale wówczas skazany odbywał jeszcze karę orzeczoną wyrokiem w sprawie II K (...)) połączyć skazanemu kary orzeczone w tej ostatniej sprawie oraz sprawie II K (...), skarżący zapomina o tym, że takie połączenie w myśl wskazanej przez niego regulacji nie było możliwe (art. 85 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z 19 czerwca 2020 r) z tego względu, że tak w chwili orzekania przez Sąd Rejonowy, jak i orzekania przez Sąd Okręgowy, skazany odbył już karę orzeczoną w sprawie II K (...), a zatem już „nie podlegała ona wykonaniu”. Zauważyć też należy, iż już w czasie sporządzania przez obrońcę skazanego kasacji A. C. odbył już również karę w tej drugiej sprawie, którą wskazywał skarżący II K [...], co stało się z dniem 12 września 2021 r (notatka – k. 18 akt SN).

Po trzecie, obrońca najwyraźniej przeoczył., że Sąd Okręgowy nie tylko bardzo dokładnie, starannie i czytelnie uzasadnił dlaczego uznał brak podstaw do wydania wobec skazanego wyroku łącznego (co samo w sobie jest bardzo istotne, bowiem dopiero w tym kontekście należałoby rozważać - gdyby rzeczywiście były ku temu faktyczne i normatywne podstawy, dostrzeżone w zarzutach kasacji trafnie sformułowanych – czy wystąpiło „rażące” naruszenie prawa w sytuacji wyboru stosownej interpretacji pojęcia „względności”), ale i wskazał wprost, że „stosował kryterium ustawy względniejszej” (uzasadnienie część ujęta w pkt 3, akapit 4). Nie można też zrozumieć – w aspekcie tak treści podniesionych w kasacji zarzutów, jak i podstawowych regulacji o karze łącznej - intencji i znaczenia zawartego na ostatniej stronie w akapicie 4 kasacji wyводу co do „uwzględnienia jednej z

jednostkowych wymierzonych skazanemu kar pozbawienia wolności w oparciu o, przepisy obowiązujące przed nowelizacją , a druga jednostkowa kara pozbawienia wolności wynikająca z wyroku II K (..) uwzględniona w oparciu o przepisy nowelizujące”.

Wszystkie te względy zadecydowały o uznaniu oczywistej bezzasadności wniesionej przez obrońcę skazanego kasacji.

Zważywszy na sytuację majątkową skazanego należało - stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. - zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak wyżej.